

Júlia

Világszerte Nr. 1

Jennie Lucas

A lélekgyógyász

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jennie Lucas, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A JÚLIA 645. eredeti címe: *Nine Months to Redeem Him* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• *Magyarra fordította:* Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 645. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-307-6

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

ELŐHANG

Ez minden, amit neked kínálhatok, mondta. Velem kapcsolatban ne ábrándozz esküvőről, gyerekekről... Csak ennyit adhatok. Azzal lágyan megcsókolt, és addig el sem eresztett, míg reszketni nem kezdtem a karjában. Jó lesz így?

Igen, suttogtam, noha fogalmam sem volt, mihez adtam a beleegyezésemet. Nem tudtam, mibe fog ez kerülni nekem, és nem is érdekelt. Túlságosan elragadott a pillanat heve, a gyönyörűség, amit a vele való együttlét jelentett.

Most, két hónappal később letaglózott a váratlan történés, ami mindent megváltoztatott. A szívem a torkomban dobogott, ahogy felmentem a londoni villa pompás díszlépcsőjén. Egy kisbaba... Megmarkoltam a tölgyfa korlátot, és hallgattam tétova lépteim visszhangját a hatalmas térben. Egy gyerek... Egy kisfiú, akinek pont olyan a szeme, mint Edwardnak? Vagy egy kislány, aki éppen úgy mosolyog, mint ő?

A gyermek gondolata, akit hamarosan a karomban tarthatok, álmodozó mosolyt csalt az ajkamra, de aztán eszembe jutott az ígéretem, és kivert a hideg verejték.

Mi lesz, ha Edward azt gondolja majd, hogy szántszándékkal estem teherbe? Hogy akarata ellenére, előre megfontolt szándékkal csapdába ejtettem?

Nem, ez lehetetlen, ilyesmivel nem vádolhat! Vagy mégis?

Odafent hideg volt, és sötét, akárcsak Edward szívében. Hiszen érzékisége és férfias vonzereje jégszívet rejtegetett. Ezt mindig is tudtam, bár igyekeztem nem gondolni rá. Lehet, hogy életem legnagyobb hibáját követtem el?

A hálósobánkhoz érve belöktem az ajtót.

– Megvárattál – hallottam Edward hangját a sötétből. – Gyere az ágyba, Diana!

Gyere az ágyba...

A kezem ökölbe szorult, ahogy elindultam feléje.

1. FEJEZET

Négy hónappal korábban

Úgy éreztem, megfulladok. Órák óta ültem már a limuzin hátsó ülésén, és mivel folyamatosan ment a fűtés, szinte fojtogatott a meleg. Leengedtem az ablakot, hogy egy kis levegőhöz jussak.

– Tüdőgyulladást fog kapni – jegyezte meg a sofőr. Jóformán ezek voltak az első szavai hozzám, mióta felvett a Heathrow reptéren.

– Friss levegőre van szükségem – mentegetőztem, mire fújtt egyet, és dűnnyögött valamit a bajusza alatt.

Mosolyt kényszerítettem az arcomra, és kibámultam az ablakon. Mély repedésektől barázdált hegyek magasodtak a távolban, ezek keretezték az utat szegélyező, ködbe burkolódzó lópavidéket. Az egyik távoli csúcson egy különleges formájú szikla fekete sziluettje rajzolódott ki a vöröses alkonyi égbolton. Ilyennek képzeld az ember egy kísértetkastélyt... Szinte hallottam az egykorvult csaták hangjait: a nyílveszők szisszenését, a kardcsörgést, a vérszomjas kelták és szászok csatakiáltásait.

– Az ott Penryth Hall, Miss – mondta a sofőr.

Penryth Hall? Lélegzet-visszafojtva meredtem a sziklára. Szóval nem érzékcsalódás volt, az tényleg egy kastély!

Ahogy közeledtünk, egyre jobban szemügyre vehettem az épület erődítményszerű falait, cikcakkos oromzatát. Nem tűnt sem barátságosnak, sem lakályosnak, már ha nem vámpír az ember.

És én ezért hagytam ott a napfényes Kaliforniát?

Nagyot sóhajtván ernyedtem el a bőrülésem, és próbáltam megfékezni a kezem remegését. Az eső illata elnyomta a falevelek és a tenger illatát.

– Az ég szerelmére, kisasszony, most már tényleg elég lesz az esőből! – A sofőr megnyomott egy gombot, mire az ablakom felemelkedett. A kocsi tovább zötyögött a földúton, én pedig gombóccal a torkomban pillantottam le az ölemben fekvő könyvre.

Házi betegápolás. Hogyan tartsunk távolságot, és hogyan hárítsuk el munkaadónk nemkívánatos közeledését?

Az egyre sűrűsödő sötétségben már csak árnyékok voltak a betűk, úgyhogy összecsuktam a könyvet, és bedugtam a táskámba.

Los Angelesből idáig a repülőn már úgyis kétszer elolvastam. Sajnos az elmúlt években nem sok könyvet adtak ki abban a témában: Hogyan segítsünk fizioterapeutaként egy dúsgazdag, ám visszavonultan élő nagyvállalkozónak, aki az autóbalesete után lábadozik? Az egyetlen mű, amit találtam, egy 1959-es kiadású, ronggyá olvasott könyvecske volt, melyről kiderült, hogy egy 1910-ben íródott kézikönyv utánnyomása. Egy bizonyos Mrs. Warreldy-Gribbley írta, de én bíztam benne, hogy segíteni fog. A könyvekben mindig is megbíztam, azok még sosem okoztak csalódást. Az emberek annál inkább.

Már vagy huszadszor kezdtem töprengeni rajta, vajon milyen ember lehet a munkaadóm. Egy törekeny idős úr? És vajon miért pont engem választott? Egyáltalán, hogy talált rám hatezer mérföld távolságból?

A Los Angeles-i munkaközvetítő ügynökség nem volt túl közlékeny.

– Egy jómódú brit üzletemberről van szó – mondták –, aki két hónapja súlyos autóbalesetet szenvedett. Alig tud járni. Személy szerint magát kérte.

– Hogyhogy? Ismer engem? Vagy inkább a mostohahúgomat?

Erre csak egy vállrándítás volt a válasz.

– Egy londoni közvetítőcég keresett meg minket. Az angol fizioterapeuták ezek szerint nem voltak megfelelők.

Felnevettem.

– Na persze. Egyik sem?

– Többet sajnos nem mondhatok. Önnek is alá kell írnia egy nyilatkozatot, miszerint titoktartási kötelezettséget vállal, és hogy hajlandó meghatározatlan időre a munkaadója birtokára költözni.

Három héttel ezelőtt még biztosan nem egyeztem volna bele ilyesmibe. De azóta sok minden megváltozott.

A Range Rover gyorsított, ahogy a kastélyhoz közeledtünk. Áthaladtunk egy vadszőlővel befuttatott kovácsoltvas kapun, be az udvarra, aztán a jármű megállt. Három oldalról szürke kőfalak vettek körbe minket. Egy másodpercig csak ültem mozdulatlanul, a táskámat szorongatva, és eszembe jutottak Mrs. Warreldy-Gribbley szavai:

A jó alkalmazott olyan, mint a szőnyeg: észrevehetetlen, és nem sértődik meg azon sem, ha olykor lábbal tiporják.

A kocsi ajtaja kinyílt, és megpillantottam egy óriási esernyőt, melyet egy idősebb hölgy tartott.

– Miss Maywood? – kérdezte, és elfintorodott. – Csakhogy ideért végre! Jó sokáig vártunk magára... Mrs. MacWhirter vagyok, a házvezetőnő. Jöjjön velem, kérem!

– Köszönöm. – Kiszálltam az autóból, és felnéztem a mohalepte kőfalakra. Október vége volt, és Penryth Hall közvetlen közlőről még kísértetiesebben festett, mint messziről. Megborzongtam, ahogy az arcomon hideg esőcseppek futottak végig, és belesorogtak a nyakamba. A házvezetőnő meglengette az esernyőt.

– Miss Maywood? Miért nem jön?

– Ó, elnézést! – Beléptem az ernyő alá, és megpróbálkoztam egy mosollyal. – Kérem, szólítson Dianának.

Az asszony nem mosolygott vissza.

– Az úr már nagyon régóta várja magát.

– Az úr? – vontam fel a szemöldökömet mosolyogva, de amikor a nő nem mosolygott vissza, gyorsan megköszörültem a torkom. – Ó, igen, sajnos késett a repülőgépem.

Mrs. MacWhirter azonban nem enyhült meg.

– Mr. St. Cyr úgy rendelkezett, hogy haladéktalanul vezessem az irodájába. Jöjjön!

Fáradtan és gyanakodva követtem. *Az úr?* Mi ez? Hová csöppentem? Talán az Űvöltő szelek egyik jelenetébe?

– Erre, kisasszony! – Mrs. MacWhirter kinyitotta előttem egy igencsak férfias szoba ajtaját, melynek falait sötét faburkolat fedte, s a régimódi kandallóban nagy lánggal égett a tűz. Felkészültem rá, hogy hamarosan megpillantom az idős, törékeny házigazdát, de nem volt ott senki. Homlokráncolva fordultam vissza a házvezetőnőhöz.

– Hol van a...?

De a levegőnek beszéltem, a nő ugyanis már nem volt ott. Egyedül álltam a félelmetes helyiségben, melyet csak a kandalló lángjai világítottak meg. Éppen ki akartam menekülni, amikor megszólalt egy hang a sötétben:

– Jöjjön közelebb!

Riadtan kaptam a fejem a hang irányába, és a szőnyeg közepén fel is fedeztem egy lihegő angol pásztorkutyát.

Na, ez pompásan kezdődik, gondoltam. Úgy látszik, Kristin barátnőmnek igaza volt, amikor féltett, hogy idegösszeomlást fogok kapni.

– Nyújtsak be talán kérvényt, Miss Maywood? – A hang már kimondottan ingerülten csengett. – Azt mondtam, lépjen közelebb. Látni szeretném.

És akkor rájöttem, hogy nem egy beszélő kutyához van szerencsém: a hang az állat melletti fotelból jött. Ó... Égő arccal indultam el felé... és nem sokkal később ledermedtem.

Edward St. Cyr ugyanis egyáltalán nem volt sem idős, sem törékeny. Egy harmincas éveiben járó, kifejezetten jóképű férfi ült előttem. Izmos teste erőt, mi több, veszélyt sugárzott. Olyan volt, mint valami tigris – bezárva a négy fal közé.

– Maga Edward St. Cyr? – suttogtam, és bármennyire szerettem volna, képtelen voltam levenni

róla a szemem. – A... a munkaadóm?

– Azt hiszem, ez nyilvánvaló – jött a hűvös válasz.

Az arca túl markáns volt ahhoz, hogy hagyományos értelemben szépnek lehessen nevezni. Az álla szögletes, az orra kissé görbe, mintha valamikor régen eltörte volna. A jobb karja a nyakába kötve pihent, bal lába előrenyújtva egy sámlin nyugodott. Úgy nézett ki, mint valami sebesült gengszter. Amíg az ember a szemébe nem nézett. A szeme kék volt ugyanis, hidegkék, mint valami gleccser, és szinte világított napbarnított arcában. Gyötrelmes kifejezés ült ebben a hihetetlenül kék szempárban, és ebből rájöttem, hogy ennek az embernek nemcsak a teste, de a lelke is sérült.

Aztán hirtelen bezárkózott, a tekintete üres lett, és csúfondáros. Képződtem volna, amikor érzéseket véltem felfedezni benne?

– Várjon! – leheltem. – Mi ketten ismerjük egymást, nem?

– Júniusban találkoztunk a húga egyik partiján – hangzott a válasz, és a férfi elmosolyodott. – Örülök, hogy emlékszik rám.

– Madison csak a mostohatestvérem – helyesbítettem gépiesen, majd közelebb léptem a fotelhez.

– És maga roppant udvariatlan volt, amikor találkoztunk.

A szeme gúnyosan megvillant.

– Udvariatlan? Lehet. De igazam volt, ezt maga sem tagadhatja.

Az arcom égett. Akkoriban Madison személyi titkárnője voltam, így illett elmennem az estélyre, melyre körülbelül száz ember volt hivatalos a filmvilágból. Színészek, rendezők, producerek... Általában ki nem állhattam ezeket a partikat, kivételesen mégis szívesen mentem, mert elkísért az új barátom, Jason. Istenem, milyen büszkén mutattam be Madisonnak! Aztán később elkeveredtünk egymástól, és én a terem másik végéből néztem, ahogy a mostohahúgom Jasonnel beszélget.

– El fogja magát hagyni Madison miatt – szólalt meg a hátam mögül egy férfihang, egyértelmű brit akcentussal.

Megfordultam, és egy igencsak vonzó férfit láttam, aki rám szegezte hideg, kék szemét.

– Tessék?

– Láttam magukat együtt bejönni, úgyhogy feltételezem, együtt van azzal a fiatalemberrel. De ne élje bele magát a dologba. Nem éri meg, higgye el. – Csúfondárosan köszöntésre emelte a martinis poharát. – Maga nem veheti fel a versenyt Madisonnal, és ezt pontosan tudja.

Kimondhatatlanul fájdalmasan érintettek ezek a szavak. Igen, a szép szőke Madisont, aki egy évvel volt fiatalabb nálam, mindig is körberajongták a férfiak.

– Maga nem tudja, mit beszél – vettem oda fellengzősen, majd lesújtó pillantást löveltem a férfira, és faképnél hagytam.

De sajnos neki lett igaza. Madison gondoskodott róla, hogy Jason szerepet kapjon a legújabb filmjében, majd miután a stáb elutazott Párizsba forgatni, engem visszaküldött Los Angelesbe, hogy megmutassam a házát egy újságírónak, és elmondjam, milyen érzés, ha az embernek egy sorozatszár a mostohatestvére, és egy feltörekvő producer, Howard Lowe a mostohaapja.

– Szükségünk van a jó sajtóra – mondogatta Madison.

Ám az újságírónő alig figyelt rám, amikor körbevezettem a házban, és a családukról meséltem neki. Aztán egyszer csak kivette a füléből a fülhallgatóját, és hangosan kacagva felém fordult.

– Igazán érdekesítő, amiket mond. De ez szerintem még érdekesebb. – Azzal elém tartotta a mobilját, és megmutatta a netre felkerült felvételeket Jasonról és Madisonról, amint félmeztelenül és félrészegen bolondoznak az Eiffel-torony lábánál.

A videó világviszonylatban is nagy nézettséget ért el, én meg három hétre bezárkóztam a mostohaapám házába, hogy elbújjak a lesifotósok és az újságírók elől. Aztán pedig elfogadtam ezt a munkát itt, Cornwallban, az isten háta mögött, hogy megszabaduljak a bulvársajtótól.

Ahogy új munkaadómra néztem, egyszerre megborzongtam.

– Ezért választott engem? Mert a szenvedésemben akart kéjelegni?

– Nem – hangzott a hűvös, szenttelen válasz.

– Akkor miért? Mert megsajnál?

– Ez a dolog nem magáról szól, hanem rólam. – A gúnyos kék szempár megvillant a kandalló

fényében. – Szükségem van egy jó gyógytornászra. A legjobbra.

Zavarodottan ráztam meg a fejem.

– Ne mondja, hogy Nagy-Britanniában nincsenek jó fizioterapeuták.

– Négy után feladtam – mondta Edward St. Cyr savanyú képpel. – Az első buta volt, mint a tők, ráadásul túlérzékeny. A legelső alkalommal, amikor tettem néhány óvatos kritikai megjegyzést, felmondott.

– Ne mondja! Egyetlen óvatos megjegyzés után?

– A második halálra idegesített a vihogásával, ráadásul három nap után rajtakaptam, amint megpróbálta telefonon eladni a sztorimat egy pletykalapnak.

– Miért érdekelné a pletykalapokat a maga története? Hát nem autóbalesetet szenvedett?

A házigazdám az ajkába harapott.

– De igen. Viszont a részletek nem közismertek, és nem is szeretném, ha azok lennének.

– Milyen szerencsés ember maga! – sóhajtottam, és beleborzongtam az emlékezésbe. Szörnyű volt, amikor Jason hitszegése után a bulvársajtó rám vetette magát.

– Igen. Szerencsés vagyok. Már járni is tudok, igaz, egyelőre csak mankóval. A maga feladata, hogy teljesen talpra állítson.

– Mi volt a baj a másik kettővel?

– A másik kettővel?

– Azt mondta, négy gyógytornászt fogyasztott el, de csak kettőről beszélt.

– Ó, értem. A harmadik egy szigorú tanár néni volt, olyan karvalyképpel, hogy valahányszor ránéztem, elment a kedvem az élettől.

Lopva végignéztem magamon. A kötött pulóveremen, az éjszakai repülés során összegyűrődött khaki színű nadrágomon és lapos sarkú, egyszerű barna cipőmön. Egy másodpercig eltöprengtem rajta, vajon az én látványom mennyire teszi próbára az életkedvét.

– No és a negyedik? Vele mi volt a baj?

– Túlságosan beleélte magát a feladatába, és miután egy este beboroztunk, azon kaptuk magunkat, hogy az ágyban gyakorlatozunk. Bár ezek nem a hagyományos gyógytornagyakorlatok voltak, ha érte, mire gondolok.

A szemem tágra nyílt.

– Azért rúgta ki, mert lefeküdt magával? Szégyellhetné magát!

– Nem volt más választásom, higgye el! A hölgy szakképzett gyógytornászból esküvői lázban égő, dühödte arává változott egyik napról a másikra. A *Mrs. St. Cyr* aláírást gyakorolta minden keze ügyébe kerülő papíron, és szívecskéket meg egymásba fonódó jegygyűrűket rajzolgató köré. Beláthatja, hogy tennem kellett valamit.

– Ó, szegény ember! – adtam a sajnálkozót, aztán gúnyosan mosolyogva oldalra hajtottam a fejemet. – Vagy tudja mit? Igazából nem is sajnálom annyira. Gondolt már arra, hogy esetleg nem azzal a négy hölgyel volt a baj? Hogy magában van a hiba?

– Nincs itt semmi hiba – szögezte le a vendéglátóm. – Most már, hogy maga megjött, minden a legnagyobb rendben van.

Összefontam a karom a mellem előtt.

– Még mindig nem értem, hogy jutottam az eszébe. Hiszen csak egyszer találkoztunk, én pedig már rég szögére akasztottam a fizioterápiát.

– Igen. Hogy a sorozatsztár Madison Lowe személyi titkára legyen. Érdekes profilváltás, legalábbis szerintem. Első osztályú gyógytornászból kapucsinófelelős lett.

– Ki mondja, hogy első osztályú gyógytornász voltam?

– Ron Smart. Tyrese Carlsen. John Field. Valamennyien nagyszerű sportemberek, ugyanakkor híres szoknyavadászok. Az a gyanúm, hogy maga valamelyikük tolakodó viselkedése miatt döntött úgy, hogy felhagy a munkájával, és egy elkényeztetett sztárocska asszisztense lesz. Melyikük molesztálta?

– Egyikük sem. Más okból döntöttem úgy, hogy abbahagyom – feleltem elutasítóan.

– Ugyan már, nekem igazán elmondhatja. Melyikük nyúlt a szoknyája alá?